

вилици, и отвреме навреме високо предаваше поржчки къмъ прозорчето на кухнята. Две маси бѣха заети отъ абонаucherини. На друга, трима мѣстни млади хора, добре облечени, ухранени, чукаха чашки ракия, и нахално зяпаха къмъ дългата маса отсрѣща, дето се събираха вече артистѣ.

Тѣ бѣха почти всички тукъ, насѣдали на обща трапеза, като голѣмо семейство. На чело — директорътъ на театъра, тъмноликъ, посивѣлъ мжжъ, съ типично, набраздено лице на старъ актьоръ. Сложилъ рогови очила, той подробно изучаваше листа за ястията, съ изразъ на досада и презрение. До него бѣ жена му — ослѣпително руса, но съ тъмни, подсенени очи, досущъ прилична на голѣмитѣ, модни до скоро, копринени кукли: лице на Пиеро и на порочно момиче. Съпругътъ, очевидно бѣ трагикътъ на трупата, тя — героиня за фатални роли. Помежду имъ, три-четири годишно момиченце, навѣрно тѣхно дете, съ вързана на шията кърпа, удряше съ лъжица ченията си и хленчеше разглезено. По-нататкъ идеше друга двойка: тънъкъ, плѣшивъ, мълчаливъ, като че цѣлия обезцвѣтенъ